

«شاد» به جای حل مسئله؛ در حال تبدیل شدن به مسئله است!

مجید علیپور

عضو شورای سازمان معلمان گیلان

□ هنوز مشخص نیست چرا آموزشوپرورش اصرار به تولید و ارائه اپلیکیشن ویژه برای ارائه آموزش به صورت مجازی داشته و مسئولان وقت، با کدام دلیل و برهانی، قانع شده‌اند تا برخلاف دانشگاه‌ها و مراکز آموزش عالی، اپلیکیشن خاص خود را طراحی کنند و یا چرا دیگر پیام‌رسان‌های داخلی را ناتوان از ارائه خدمات موردنظرشان یافته‌اند.

□ به هر روی اقدامی است که صورت پذیرفته و هزینه‌های مادی و غیرمادی بسیاری که صرف ایجاد و توسعه آن شده است. هرچند در همان زمان هم، گوش شنوایی در برابر انتقادهای وجود نداشت. در مقابل سعی شد در کنار تحکم به استفاده انحصاری از شاد، با تبلیغات گسترده و استخدام تیمی از روزنامه‌نگاران و فعالان فضای مجازی، لزوم استفاده از این برنامه را توجیه و تبلیغ کنند که طبعاً نتوانست چنان‌که باید و شاید، کمکی به اقناع افکار عمومی نماید و در نتیجه، مقاومت در مقابل استفاده از آن و انگشت گذاشتن بر هر عیب بزرگ و کوچکی در شاد، جزء مباحث عمده و عمومی در جلسات و گفت‌وگوهای فرهنگیان و خانواده‌ها شد.

□ به گمان نگارنده پیش از هرچیز می‌بایست «شاد» را از تحمیل بار و افزودن هر شاخ و بال غیرضروری بر آن خلاص کرد. به عنوان مثال مشخص نیست چرا «شاد» را به «سامانه یکپارچه دانش‌آموزی» (سیدا) متصل کرده‌اند و چرا اطلاعات سیدا، بعد از 2 روز به شاد منتقل می‌شود؟! و یا چرا لازم دیده‌اند تا دانش‌آموزان، معلمان و مدیر مدرسه در آن شناسایی (احراز هویت) شوند؟

همین دو اقدام به ظاهر ساده، باعث بروز سردرگمی‌های بسیار در میان دانش‌آموزان، خانواده‌ها و مدیران مدارس شده است که تا به امروز هم ادامه دارد. چندی پیش «علی باقرزاده» (رئیس مرکز هماهنگی وزارت آموزشوپرورش) در گفت‌وگویی تلویزیونی مجبور به ارائه توضیحاتی پیرامون چرایی عدم احراز هویت دانش‌آموزان، مدیران و

دبیران در شاد شد و جا داشت از ایشان پرسیده شود اصلا چه ضرورتی در این احراز هویت وجود داشت که اکنون مجبور به توضیح چرایی عدم احراز آن شوید؟

□ به عبارتی میشد و هنوز هم میشود از تحمیل هرگونه بار اضافه و غیرضروری بر «شاد» خودداری کرد و حشو و زوائد آن را برداشت و در مقابل با تجربه‌ای که از چرایی افزایش یا کاهش استقبال از سایر پیام‌رسان‌ها و اپلیکیشن‌ها وجود دارد، بر نقاط قوت آن افزود. به‌عنوان مثال افزودن گزینه‌های نظرسنجی، حضور و غیاب، طرح سؤال‌های امتحانی، امکان برگزاری گفت‌وگوهای صوتی، برگزاری جلسات تصویری با کیفیت مطلوب و ... جزء نقاط قوت و امتیازات شاد است که با افزودن و تعبیه برخی ابزارها مانند لینک سایت‌های مفید علمی، آموزشی و فرهنگی برای بهره‌مندی دانش‌آموزان و معلمان، کتابخانه، مترجم، تقویم، قبله‌نما، نقشه، بازی‌های فکری، ماشین‌حساب، برنامه نقاشی، صفحه نوشتار و ... می‌توان بر جذابیت‌های استفاده از آن و ارائه آموزش با کیفیت کمک مؤثری نمود. با این شرط که هیچ افزایش و توسعه‌ای نبایست باعث افت سرعت برنامه و به ستوه آمدن کاربر شود. در مقابل مواردی مثل اتصال به «سیدا» که برای قریب به اتفاق خانواده‌ها و حتی معلمان مدارس، نامفهوم است؛ جزء زوایدی است که صرفا باعث ایجاد پیچیدگی و مشکل در استفاده از آن شده است.

□ به نظر می‌رسد بخشی از مقاومت‌ها در استفاده از «شاد» به فضای روانی ایجادشده و عدم اقناع افکار عمومی در لزوم ایجاد آن بازمی‌گردد؛ به‌ویژه آنکه برخی ندانم‌کاری‌ها و بی‌برنامگی‌ها بر این فضای روانی دامن می‌زنند. به‌عنوان مثال به‌روزرسانی برنامه به آخرین روز شهریور موکول شد و احراز هویت دانش‌آموزان و معلمان در روز سوم مهرماه صورت گرفت. یعنی درحالی که «رئیس‌جمهور» و مقامات ارشد کشوری و استانی در مراسم آغازین سال تحصیلی حضور و سخنرانی داشتند و قاعدتا انتظار بر شروع آموزش‌ها بعد از این مراسم بود؛ در کنار همه مشکلات (از توزیع کتاب‌های درسی تا کلاس‌های خالی از معلم و ...) هنوز کلاس‌های درسی در «شاد» تعریف نشده بودند! همین بی‌برنامگی‌ها و بی‌توجهی‌هاست که باعث تحکیم قضاوت‌های منفی درباره ناکارآمدی «شاد» میشود؛ تا جایی که به‌تازگی با پدیده جدیدی مواجه شده‌ایم که برخی از مدیران «مدارس خاص» عدم استفاده از شاد را به‌عنوان یکی از مزایا و آپشن‌های مدرسه خود ذکر می‌کنند.

□ نگارنده در موارد متعددی شاهد بوده است که مدیران مدارس خاص (استعدادهای درخشان، شاهد، نمونه دولتی، هیئت‌امنائی، غیردولتی و

... کلاسهای درسی خود را در برنامه‌هایی مانند اسکای روم و ادوبی کانکت و ... برگزار و این را جزء امتیازات مدرسه و معلمان خود نسبت به مدارس عادی قلمداد می‌کنند. با این رویه بیراه نیست اگر ادعا کنیم «شاد» در حال تبدیل شدن به اپلیکیشن خاص مدارس بی‌پول دولتی که امکان خرید اشتراک برنامه‌های دیگر را ندارند است و ناخواسته شاخص دیگری در شناسایی و تمایز مدارس و خانواده‌های نا برخوردار با قشر مرفه جامعه ایجاد شود. به عبارتی به جای آنکه «شاد» ابزاری جهت ارائه آموزش باکیفیت در فضای مجازی باشد؛ خود در حال تبدیل شدن به مسئله‌ای در مبحث عدالت آموزشی است که می‌بایست نگران و متوجه آن بود.

□□□□□□ □□□□□□ 18 □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ 1400 □□□□□□